

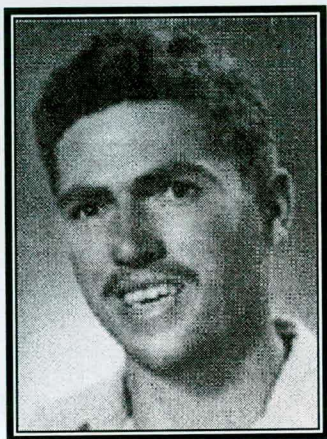

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שי פריש ז"ל

בן מרים וחיים

נולד בחיפה

בתאריך י"ג בשבט תרצ"ז, 18/1/1937

התגייס בשנת 1955

שרת בחטיבת הצנחנים

נפטר

בתאריך כ' בכסלו תשל"ג, 26/11/1972

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 1 שורה: 9 קבר: 6

הותיר אחריו הורים, אישה ושלושה ילדים

בן 35 בנפלו

קורות חיים

בן חיים ומרים. נולד ביום י"ג בשבט תרצ"ז (18.1.1937) בחיפה, אך ילדותו עברה עליו במושב שדה-ורבורג והייתה זו ילדות עשירה ומלאת חוויות. עיקר לימודיו היסודיים עשה בכפר הנוער בן-שמן. הוא אהב את החיים ואת החברה במוסד. בשנים ההן החל לגלות עניין מעמיק בספרים מכל הסוגים, מסיפורי הרפתקאות וספרים קלאסיים ועד סיפורים מהווי היישוב בארץ. הוא היה רגיש ליופי, אהב לצייר ואהב מוסיקה, ויחד עם זאת העריץ כוח והחלטיות. את חוק לימודיו סיים בבית-הספר החקלאי מקוה-ישראל.

בשנת 1955, לאחר סיום הלימודים, התגייס לצה"ל והתנדב לשרת בחיל הצנחנים, על אף שהיה בן יחיד. הוא עבר קורס מפקדי-כיתות והשתתף בפעולות תגמול אחדות: מעולם לא נרתע

מפעולות מסוכנות; הוא היה לוחם ומפקד וזה היה חשוב בעיניו מכל. כאשר הוטל עליו להדריך בבית-הספר לצניחה ידע להשליט משמעת בקרב חניכים מטיפוסים שונים ולהקנות ידע אף למתקשים בלימוד. הוא רצה להגיע עם חניכיו להישגים מעולים, כדי שידעו לפעול כהלכה בשעת

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הצורך, ואמנם פקודיו זוכרים אותנו כמפקד מצוין וכחבר טוב. הוא ידע לשמור על איזון בין קפדנות ומשמעת כנדרש, לבין יחס חברי ונוח בזמן הנכון. לאחר ששחרר מהצבא החליט להגשים חלום ישן ולהצטרף להתיישבות במושב לכיש, מקום שם רצה להקים משק לעצמו. הוא יצא לעבודה בקידוחי נפט כדי להשיג כספים לשם כך. פעם, בשעת שירות במילואים, נפצע קשה בתמרון והפך נכה. סיפור חייו מאז ועד יום מותו הוא סיפור רצוף גבורה. קטוע זרוע ועיוור, צולע ברגל אחת, עם רסיסים בראשו ובריאותיו החליט כי הוא מוכרח לבנות את חייו מחדש. לרופאיו אמר: "לי קל יותר. ראיתי את העולם ביופיו במשך 23 שנה ואני נושא אותו עמי". הוא דלה מעצמו כוחות נעלמים להשיג מה שנראה כבלתי-אפשרי במצבו. במאמץ על-אנושי הצליח להתקדם. אף על פי ששילם בהרעת מצבו הגופני תמורת כל הצלחה, התעקש, המשיך ולא נרתע. הוא נשא לו לאישה נערה, שמאור עיניה אבד לה עוד כשהייתה ילדה. יחד בנו קן משפחתי חם ורכשו ידידים רבים להם ולילדיהם. בשנת 1969 זכה שי בתואר ראשון בסוציולוגיה ובמדעי המדינה, אך למרות שסיים בציונים טובים, התקשה במציאת משרה ובקשותיו להתקבל לעבודה נדחו על ידי רבים. שוב לא נכנע אלא אזור עוז ולאחר התייעצות עם מנכ"ל משרד המשפטים ודיקן הפקולטה, המשיך בלימודים בתחום הסעד המשפטי. הוא סיים, אמנם, עוד שנת לימודים אך בתחילת השליש הראשון של השנה השנייה חלה הרעה במצבו הגופני, שיווי משקלו התערער, כוח הזיכרון המופלא שפיתח במשך השנים ניטשטש והוא לא יכול עוד לצאת מביתו. כמעט שנתיים היה מאושפז ועבר שורת ניתוחי-מוח שנכשלו כולם. 18 חודש שכב משותק לחלוטין ביסורי תופת, שלרוב עבר אותם בהכרה מלאה. הוא אמר פעם: "אני נאבק עם המלאך כיעקב, אך אני יכול לו". ביום כ' בכסלו תשל"ג (26.11.1972), נפטר והובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל בירושלים. הניח אישה ושלושה ילדים.

כתבה גדולה לזכרו, תחת הכותרת "שי הלוחם", פורסמה בשבועון "לאשה" מיום 4.12.1972.